

RIO 2015

Kapitola první - PŘÍPRAVY

Čas plyne a známé věci se objevují znovu. Další východy slunce nad Atlantidou, další modelářské schůze v hospodě Na Jatkách, další závody BPA Cupu, ale také další karneval v hlavním městě samby, krásných žen a wingového automodelářství. Kdo tam nikdy nebyl, nemůže prohlásit, že všechno viděl a prožil.

Díky našemu automodelářskému klubu měl možnost se na tuto světovou kulturní událost číslo dvě (jedničkou mezi světovými kulturními akcemi je každoroční páteční mikulášské vystoupení před nejmenovaným pardubickým závodem) podívat nejprve Amatér z našeho klubu. Ten (jako vždy) nezklamal a dokázal, že právem je národní jedničkou, a to nejen v oblasti automodelaření. Další rok se na cestu vydal trochu tajemný muž z Vysočiny, jehož pravou totožnost nikdo nezná. Představil se jen jako pan C. a jeho cesta byla nepoměrně delší a zajímavější. Trochu jeho putování připomínalo Odysseu, když navštívil nejprve Rusko, potom Severní Koreu, ale nakonec tu Brazílii trefil, resp. trefili se severokorejští piloti, když jej vyslali spolu s pumovnicí dolů z jejich letadla. Podrobnosti nebudeme opakovat. Kdo má zájem a umí číst, vše potřebné najde zde.

Pokud si někdo myslí, že loni zakoupené jednosměrné letenky Pardubice - Moskva, Moskva - Pchjongjang a Pchjongjang - Rio de Janeiro (nebyla využita, nicméně storno se nepodařilo úspěšně uplatnit) nás natolik vyčerpali, že letos do města samby nechceme nikoho poslat, se velice mylí.

Pravdou je, že před cestou Amatéra jsme byli s pořádáním akcí tohoto typu naprosto bez zkušeností a Amatérovův úspěšný návrat byl největším překvapením snad právě pro nás samotné. Odysea pana C. nám pomohla vyladit potřebné detaily takové cesty (víza, bezpečnostní prověrky, peníze na úplatky, návrhy obchodních smluv, technické vybavení, mapy, příručky, slovníky). A proto se nyní víc než kdy jindy cítíme způsobilí takovou cestu někomu dalšímu z česko(-slovenské) automodelářské obce dopřát plnými doušky a v té nejvyšší kvalitě odpovídající business class.

Jenže, jako v předchozích ročnících, stojíme před přetěžkou volbou. Zájemců zástupy, jenže kam se podíváš, samý šumichrást nebo neumětel kovový, vhodný snad tak na vedoucí funkci ve státní správě nebo parlamentní politické straně, ale pro náš záměr totálně nepoužitelný. Ale pak se v záhybech našich mozků začal rodit nápad. Zprvu nezřetelně, ale stále jasněji pronikal do našeho vědomí, až se vyjevil v setině vteřiny s osliňujícím zábleskem v celé své velikosti : vyslancem bude ŽENA !!! A musí být mladá, krásná, vnadná a žádoucí, aby brazilští muži klesali houfně na kolena a škemrali třeba jen o pohled, který by jim věnovala.

Volba byla jasná, jen jediné jméno na kandidátní listině přicházelo do úvahy - naše nejmenovaná kamarádka, nazvěme ji třeba Terežka. Ani stín pochybnosti o správnosti volby, souhlas zazněl ze všech stran. A uvědomte si, ona studuje v bakalářském studiu cestovní ruch a to je její další plus. A ovládá cizí jazyky, neztratí se v tom širém světě (bez poznámek, Amatére !).

Když jsme naši kandidátce výsledek volby sdělili, nastaly kupodivu velké rozpaky. Byli jsme od Amatéra i pana C. nastaveni na nadšený souhlas, ale tady se jednalo o ženu a vše je jinak, jak mnozí z nás vědí z vlastní provozní praxe. Slyšeli jsme věty jako : ...a co by to mu řekly holky ze třídy? ....a já nemám co na sebe ....a oni se tam na mě budou všichni koukat. A podobné standardy. Nicméně jsme trio zkušených ženáčů, kteří vědí, že tyto věty pouze maskují skutečný zájem a je nutné je přetrpět a nebrat moc vážně. Jedinou, a poměrně závažnou podmínkou, kterou jsme nakonec byli nuceni akceptovat, byla ta, že s Terezou poletí i její nejlepší kamarádka Petra. To představovalo díru v kase, na kterou jsme opravdu připraveni nebyli. Ale český modelář si poradí. Uvědomili jsme si, že v kasičce máme obnos původně určený na sochu nejlepšího automodeláře - vzpomínáte? Jenže práci s instalací sochy za nás vloni odvedli Brazilci a Severokorejci. Tedy peníze ztratily svůj cíl - a ruku na srdce, je mnohem příjemnější je investovat do cesty vnadných děvčat než do sochy (přes řadu plastických operací) povadlého pana C.

Potud se zdálo být vše jasné, ale záhy jsme zjistili, že jsme si vlastní aktivitou podrazili nohy. V naší internetové anketě o to, koho pošleme do Brazílie, s obrovským náskokem zvítězili Žamberáci - a to žádné slečinky nejsou. Žamberáci se nadšeně dotazovali na lokalizaci seřadiště a termín odletu a nám při tom tuhly rysy. Náklady na letecký výsadek žamberecké ekipy představovaly částku, kterou jsme neuměli ani vyslovit, natož zaplatit. Hledalo se řešení cesty v tzv. economy class. A také se našlo - pronájem lodního kontejneru a cesta lodí tam (o cestě zpátky jsme se nezmiňovali). To by kasa snesla spolu s letenkami pro děvčata. Žamberáci jsou drsní chlapi z drsného kraje a s lodním kontejnerem souhlasili. A souhlasili i s chemickým záchodem v rohu, s trváním cesty v délce několika týdnů, stravováním v podobě konzervované stravy a uzených kolen, ale na co regovali jednoznačně odmítavě byla informace, že do kontejneru není zaveden elektrický proud a tedy nelze instalovat chladničku. Citát z prohlášení Žambereckých : ...a taková hovada, abysme dvě - tři neděle chlastali teplý pivo, tak to teda nejsme. Všude dobře, Na Jatkách nejlip" (konec citátu).

Vedle absence elektřiny pro chladicí zařízení zajišťující řádný pitný režim se objevil další problém. Obě děvčata, Terezka i Petra, se začaly ošívát při pomyslení na 3 týdny v kontejneru se statnými a krásnými muži. Dívkám jsme však museli k jejich nespokojenosti oznámit, že palubní vstupenky zajišťující jim místo na sedadle v economy jsou již vystaveny a přes všechny prosby jsme nedokázali jejich letenky stornovat tak, abychom vyhověli jejich přáním pobývat v lodním kontejneru tři týdny s muži z hor.

Cesta byla tedy připravená, kontejner dodán a do poloviny zaplněn toaletou a horou cestovních ledniček naplněných na střídačku pivními lahvemi a ledem. Plán byl takový, že postupně roztávající led bude generovat studenou a poté i teplou vodu, která bude účastníkům zájezdu sloužit na základní hygienu během cesty. Jediné starosti dělalo, zda zásoby piva vystačí na celou dobu plavby. Není nic horšího než smrt žízní v kontejneru plném teplé vody.

Kapitola druhá - CESTA

Termín začátku karnevalu byl stanoven na 13.2.2015. Přesně 3 týdny a jeden den předtím, tedy ve čtvrtek žamberečtí dopili poslední točené pivo Na Jatkách, dopravili se hromadně do Přelouče, kde nastoupili do připraveného lodního kontejneru, který byl řádně zaplombován a naložen na motorový člun. Takovýchto překlادů bylo naplánováno na celé cestě mnoho, konkrétně se počítalo s 56 přeloženími, z nichž ani jedno nemělo obnášet nutnost posádky z kontejneru vystoupit.

Ve stejnou dobu si Terežka s Petrou procházely módní butiky v centru Liberce, vedení snahou nakoupit co možná nejvíce typické české oblečení umožňující rozšířit české tradice do Latinské Ameriky. Po několika dnech nákupů byly obě dívky spokojené s obsahem svých tašek.

Letecký transfer do Rio de Janeira trvá přibližně 18 hodin. Nejlevnější společností v den nákupu v centru Pardubic byla kupodivu renomované letecká společnost Air France. Pro Terežku učící se kromě angličtiny a španělštiny i francouzsky to byla vynikající příležitost převést teoretické znalosti do práce. A pro Petru, která jazykové (myšleno lingvistické) vzdělávání v minulosti silně zanedbávala, to byla příležitost zjistit, jaké by to bylo vědět, co obsahuje např. aktuální bezpečnostní hlášení či které toalety jsou dámské.

Cesta z Liberce na Ruzyň byla pro obě dospívající ženy bezproblémová. Komplikací bylo jen množství oblečení odpovídající počasí vládnoucímu na počátku února v Liberci a rozsahu propagačních materiálů z hradecké univerzity, která doporučila nejen využít pobyt v Brazílii jako studijní přípravu pro závěrečnou písemnou práci, ale také k propagaci univerzity v zahraničí.

Z Ružyně cestovaly dívky Airbusem 380 jednu hodinu do Paříže. Protože další navazující spoj měl odlet až za 7 hodin (odtud pramenila nízká cena nabídnutá paní Věrou K. pracující v cestovní kanceláři v centru Pardubic), měla Terežka a Petra možnost podívat se do města na Seině. V centru Paříže se tak kromě prohlídky Eiffelovy věže zapojily i do průvodu, snad k oslavě jakéhosi Karla Hebda, a koupily si společně s ostatními typické francouzské noviny typu našeho Dikobrazu. Když začal v centru města ohňostroj ne nepodobný střelbě z automatických zbraní, seděly již obě dívky na hlavním terminálu letiště Charlese de Gaulla netrpělivě vyčkávající občerstvení nabízené na palubě Boeingu 777 francouzské přepravní společnosti.

Co se ve stejnou dobu dělo v Brazílii? Jistě si vzpomenete na finále loňského karnevalu s legendárním nanebevstoupením pana C. Tato událost vstoupila do moderních dějin státu Brazílie, byla zahrnuta do školních osnov pro 1. stupeň základních škol a také katolická církev měla v plánu každoročně sloužit o tomto dni děkovné mše. V brazilském parlamentu se rozvinula čilá debata, zda tento den vyhlásit či nevyhlásit státním svátkem, ale protože zdejší obyvatelstvo se prací příliš nezabývá, má vlastně svátek každý den. Rozhodnutí bylo tedy negativní.

Tento společenský ohlas nemohl uniknout pozornosti velvyslance České republiky v Brazílii pana inženýra Jana Hanzlíka. Za normálních okolností jeho úřad prakticky nekoná, Českou republiku zde s ohledem na neúčast na fotbalovém MS téměř nikdo nezná a působení Amatéra a pana C. si místní obyvatelstvo se státní příslušností

obou jedinců nespojuje. Informace, že z ČR přijíždí na karneval výprava dvou studentek spolu s ekipou lidí z hor, ho však zaujala a hbitě započal se sběrem informací. Velice brzy se dobral poznání, že všechny výše zmíněné postavy spojuje jediné - holdují slot racingu. A odtud bylo již kousek k oprávněné naději, že kolem české výpravy přijíždějící na karneval by se mohl strhnout podobný humbuk jako u předchozích dvou ročníků, ze kterého by mohl odklonit část pozornosti na sebe a svůj úřad. V předchozích letech se totiž z obavy o kariéru od působení Amatéra a pana C. distancoval (ani se mu nedivíme) a následně pochopitelně hořce litoval (a divil se, pan velvyslanec).

Zjistit termín příletu letadla bylo pro český zastupitelský úřad hračkou, s kontejnerem mužů z hor to ale byl tvrdý oříšek. Kontejnerová loď se totiž po jisté době přestala řídit svým grafikonem a v rozporu se všemi předpoklady mizela z obrazovek radarů, objevovala se na místech, kde vůbec být neměla a naopak tam, kde být měla, ji nikdo nespatriil. Na domovském rejdařství Woermann Linie Hamburg propukla panika. Vysvětlení přinesla až informace od americké pobřežní stráže, která loď zadržela poblíž Miami.

Bylo to jako vždy prosté. Žamberákům byla v kontejneru dlouhá chvíle, tedy je otevřeli a vystoupili na palubu a později i na velitelský můstek. Počáteční nedůvěru posádky zlomili svým vstřícným chováním a zásobami českého piva a od té doby panoval na palubě permanentní mejdan. Loď řídil, kdo měl chuť a čas - obvykle to byli právě Žamberáci, kteří ji vnímali jako novou, dosud nevyzkoušenou hračku, o kterou je zejména v jejich městysu a okolí nouze. Ale abychom jim nekřivdili - netrávili čas jen dětskými hrátkami. Brzy objevili na kapitánském můstku soupis nákladových listů, ze kterého vyčetli obsah jednotlivých kontejnerů a snadno vyselekovali ty s obsahem potravin a zejména alkoholu. Pak teprve nastala jízda !

Nicméně Američané se s nikým nemazlí, Žamberáky nahnali zpátky do jejich kontejneru, posádku nechali vystřízlivět a loď vyprovodili ze svých výsostných vod. Jedině díky tomuto zásahu a plnému výkonu lodních motorů se podařilo lodí s Žamberáky přistát v přístavu Rio de Janeiro podle plánu.

Na molu číslo 18 byl kontejner s cenným nákladem z České republiky vyložen nepoškozen, nicméně značně odlehčený oproti stavu v době odjezdu. Vysvětlení je prosté, milý Watsone. Led chladicí láhve s pivem během cesty roztál a obsah lahví samotných se přemístil do žaludků slavných automodelářů (a později i otvorem v rohu kontejneru do moře). Velící důstojník přístavu odpovědný za soulad hmotnosti nákladu v době doplutí dvě hodiny přemýšlel, čím by mohl být hmotnostní rozdíl zapříčiněn a žamberečtí nebyli přes veškerou snahu schopni mu svoji lámavou angličtinou doprovázenou názornými gesty vysvětlit, kam že se to obsah lahví přemístil. Zmatený důstojník se domníval, že cestující podle gest hledají občerstvení a toaletu. Proto je nechal na vlastní náklady odvézt do VIP sektoru pro cestující z řad sportovců a politiků, kde jim nabídl veškerý komfort a občerstvení (z čehož pozlacené toalety a chlebičky s kaviárem patřily k tomu nejprostšímu). Po chvíli zjistil, že cestujícím z kontejneru očividně chutná. Konec šetření byl ve znamení výplat pojistného plnění za nedoručení obsahu kontejneru v původním stavu. Když žamberečtí zjistili, kolik amerických dolarů jim bylo pojišťovnou vyplaceno, zajásali radostí. A brazilský mejdan mohl začít.

Kapitola třetí - UVÍTÁNÍ

Vše z povzdálí sledoval čs. velvyslanec inženýr Hanzlík a jako správný státní úředník zvažoval, zda přihlášení se k žamberecké výpravě mu přinese body kladné či záporné. Vše prokombinoval, sečetl plusy a mínusy a vyšlo mu, že přihlásit se bude vhodné, ale s jistým odstupem, který by mu dovolil ve správnou chvíli vše popřít a od záležitosti se distancovat - zkrátka typická česká cesta. Poslal tedy do přístavu 1. tajemníka velvyslanectví s úkolem nenápadně obhlédnout žambereckou výpravu a vysondovat, zda nehrozí riziko nějaké blamáže, pokud by s nimi velvyslanec vstoupil v kontakt.

Tajemník už díky svému angažmá v zemích Latinské Ameriky zažil a viděl ledacos, ale pohled na žambereckou ekipu mu vyrazil dech. Co jeho oči spatřily, bylo výsledkem dlouhé cesty po moři - banda usmolených, špinavých a zarostlých individuů, páchnoucích po pivu a cigárech, vlasů a vousů dlouhých a neupravených.

Pan tajemník také z občasných návštěv kasin v americkém Las Vegas znal abstraktní pojem jednoruký bandita, ale nyní se mu poštěstilo vidět jej in natura - jednoruký bandita Láďa z hvozdů byl totiž členem žamberecké výpravy.

Chvějící se rukou vmačkal pan tajemník na svém mobilu číslo velvyslance a zvěstoval mu neradostný stav. Po krátké rozmluvě bylo dohodnuto, že takovou ostudu si Česká republika nezaslouží. Z velvyslanectví byla přivolána dodávka, obvykle používaná k odvozu komunálního odpadu na skládku a podobně a výprava byla přemístěna do areálu velvyslanectví, kde byla umístěna do podzemních garáží. Na víc nikdo neměl odvahu. Povolána byla desinfekční firma, která provedla odhmyzení členů výpravy, jejich oděvy byly spáleny v zázemí areálu, proběhlo oholení/ostříhání a jednotlivým členům byly přiděleny oranžové overaly, běžně (společně s růžovými) používané v zemích Latinské Ameriky jako vězeňský oděv. A protože pan velvyslanec myslel dopředu a věděl své, proběhlo také fotografování, známé z amerických krimi-filmů.

Žamberáci neprotestovali. Řekli si: cizí kraj = cizí mrav. Jenže brzy jim v garáži začala být dlouhá chvíle, a to věští nebezpečí. Vzpomeňme na situaci na kontejnerové lodi. Vybavení měli skromné, leč kvalitní - imbus klíč CAHOZA si se zámkem vrat poradil v cukru letu a chlapci vykročili do zářivého dne.

Ale pan velvyslanec měl zažít i příjemnější chvílky, totiž přivítání dámské části výpravy. Po shlédnutí té pánské části sice částečně pozbyl jistoty, že vše proběhne no ne snad úplně hladce, ale alespoň přijatelně.

Vypravil se proto přímo na mezinárodní letiště Rio de Janeiro-Galeão. Zde společně s tajemníkem neklidně vyčkával v rozlehlé příletové hale a sledoval, které dvě ženy by se vzhledem i chováním mohly podobat tlupě zarostlých a špinavých mužů z hor. Nikde nikoho podobného neviděli. Všude jen samé latinské snědé typy s krátkými sukněmi, kulatými prdelkami a velkými výstřihy. Až tu najednou něco na jihoamerické poměry zcela zvláštního upoutalo jejich pozornost. Z rukávu připojeného k letadlu společnosti Air France vystoupily dvě pro Brazilce nevšední, a tedy tím pádem atraktivní, mladé ženy se zjevně bledší tváří než měla většina cestujících mířících do Brazílie z hlavního města Francie. Co však upoutalo pozornost obou mužů mnohem

více, byl nevšední styl jejich oblečení. Byť v Brazílii vrcholilo léto a teploty málokdy (a to ani v noci) klesly pod 30 stupňů Celsia, obě dámy byly navlečeny do punčocháčů, péřových bund, rukavic a kolem krku měly obmotané krásné severočeské pletené šály z Oděvního výrobního závodu Šály Varnsdorf. Již po pár krocích ven z klimatizovaného letadla bylo zřejmé, že dívky jsou značně překvapeny okolní teplotou a začínají se okamžitě silně potit stejně jako muži z hor.

"To budou ony", pomysleli si oba muži a směle vykročili vpřed. Při krátkém představení se s tajemníkem v angličtině mluvila pouze mladší žena Tereška, zatímco mlčící Petra se zběsile snažila sundat ze sebe maximum oblečení a narvat jej do igelitové tašky, původně určené na zbytky jídla z cesty. V okamžiku, kdy se hovor přesunul do češtiny, neboť i tajemník se snažil pochlubit, jak dobrým žákem svého velvyslance je a základní české fráze hravě zvládal. Velvyslanec i tajemník byly potěšeni, že dívky, i přes to hrozné oblečení a s tím související pocení, vypadají mnohem lépe než mužská část české výpravy.

Problém v oblečení žen byl brzy vysvětlen. Petra s Terezou sdělily, že z Prahy odlétaly v době sněhové kalamity, silných nočních mrazů a teplot málokdy překračující bod mrazu. Při nalodění do letadla si neuvědomily, že na jižní polokouli panuje ve stejný čas počasí zcela odlišné. Taky zkušenost.

Zkušenosti ale byli rovněž oba muži. A tak velvyslanec zavelel a tajemník běžel pro vozidlo. Tentokrát nikoliv popelářské, ale krásnou černou limuzínu s chromovými klikami dveří a vlaječkou na pravém předním blatníku. Prostě vše, jak má být. A okamžitě vyrazili na nákupy na třídu Rio Sul. Zde nejprve pojedli trochu místní speciality zvané "feijoada". Jde o vepřové maso s černými fazolemi. Dalším chodem byly krevety, humři, kalamáry, koryši a škeble. Petra se sice stále dotazovala po grilované klobáse s hořčicí, nicméně vždy byla poučena, že tento pokrm v Brazílii již několik desetiletí neletí a místní jedí zejména zeleninu a zdravé mořské plody.

Nákupy proběhly směnnou formou. Obě ženy odevzdaly své oblečení, včetně tradičních šál, a ve stejné hmotnosti si mohly z obchodu Saara odnést jiné, pro brazilský karneval mnohem typičtější, oblečení, které více odhalovalo než zakrývalo krásná těla obou žen. V této chvíli již tajemník i velvyslanec nelitovali, že nepropadli původní myšlence na letiště po zkušenosti s muži z hor vůbec nejet.

Ubytování obou částí české výpravy vypadalo odlišně. O mužské ubytování ne nepodobné kriminálu jsme již mluvili, nicméně ženy dostaly krásné apartmá přímo ve vile velvyslance. Samý brokát, perské koberce, nástěnné tapety. Radost se ubytovat. Velvyslanec i tajemník odešli za každodenními povinnostmi v podobě čtení novin a hraní golfu. Obě ženy si společně napustily vanu a těšily se, jak si krásně po dlouhé cestě odpočinou, když tu zazvonil na konferenčním stolku uprostřed apartmá telefon.

Kapitola čtvrtá - NÁVRAT KRÁLE

A kdo byl ten volající? Nikdo jiný než pan Alvaro Bonido da Silva, majitel školy samby a strůjce loňského úspěchu pana C. Dozvěděl se jak o příjezdu českých krásek, tak ale i o Žamberácích a jeho kreativní mysl vše spojila do jednoho celku. Tím bylo libreto vystoupení jeho školy na letošním karnevalu. Přece Kráska a zvíře, tedy v

aktuální verzi Krásky a zvěř !!! V jasných barvách viděl spoře oděné české krasavice v čele tanečního průvodu a za nimi v řetězích spoutané Žamberáky v maskách divé zvěře, ovládané jednorukým krotitelem, jedoucím na zlatém voze značky BPA.

Byl to muž zkušený a děvčata po určitých počátečních potížích přesvědčil (slyšel věty jako : ... a co by to mu řekly holky ze třídy? ... a já nemám co na sebe ...a oni se tam na mě budou všichni koukat ... a podobné standardy). Nicméně pan da Silva je muž obratný a děvčata pro svůj záměr po jistém úsilí získal. Se Žamberáky to bylo zgruntu jiné. Návrh okamžitě a s huronským řevem přijali za svůj a začali ho kreativně rozvíjet. Jen Láďa z hvozdů si vymínil, že vůz značky BPA musí být vybaven řízením pro jednorukého banditu, což mu pan da Silva okamžitě zaručil.

A nastaly dny zkoušení a kreativní tvorby, ve které zejména duo Pipan - Voříšek vynikalo. Podmínkou ovšem bylo, že musela být permanentně udržována tzv. hladinka, což byla dovednost, kterou si asistentky pana da Silvy bleskově osvojily a převzaly za svou. Žamberáci byli z domácího sledování pornografických stránek z celého světa přesvědčeni o tom, že brazilská děvčata jsou mimořádně vstřícná a tenhle názor se rozhodli bezodkladně na asistentkách otestovat. A skutečně, internet nelhal !!! Jen panu da Silvovi trochu vadilo, že nácvik karnevalového vystoupení nabíral tímto testováním poněkud zpoždění. Na druhou stranu musel uznat, že jeho kolektiv se nebývale účinně stmeluje a sjednocuje, protože v jistou chvíli se do akce zapojilo tolik účinkujících, že už nebylo jasné, cože se to vlastně nacvičuje.

Českých děvčat se orgie výše popsané netýkaly. Nastudovávaly své role odděleně, tolik rozumu pan da Silva zase měl. Ukázalo se, že Terežka je pohybově velice dobře nadaná a s nácvikem problémy neměla, Petra ovšem až tolik nadání neprojevovala. Navíc panu da Silvovi neuniklo, že tzv. druhotnými pohlavními znaky není Petra až tak štědře obdařená. Ale to nebyl pro kreativce z taneční školy pana da Silvy nepřekonatelný problém. Vše vyřešili úchvatným designem jejího kostýmu, který skryl, co měl skrýt a zdůraznil to ostatní. S Terezkou byl problém přesně opačný. Kostým neskrýval prakticky nic a tím pádem ke zdůraznění mnoho nezůstalo. Po pravdě, nebylo toho třeba, outfit byl neuvěřitelně sexy sám o sobě.

Nastal večer, který měla taneční škola Mangueira pana da Silvy vyhrazen ke generálce přímo na sambodromu. Zazněly úvodní takty dunivého rytmu, tanečníci, tanečnice, spoutaná zvěř ze Severu, vše se dalo do pohybu. Z výfuků vozu BPA vyšlehly plameny a show se valila po centrální ose sambodromu.

Nicméně my přeneseme svoji pozornost od naleštěné přehlídky k noční obloze. Nejprve ani nejbystřejší oko by na noční obloze nevidělo nic než zářící hvězdy a stopy galaxií, ale po jisté době už nešlo přehlédnout tmavý bod, který na obloze rostl a rostl a směřoval jednoznačně do středu sambodromu. A už je tady, prakticky na dosah! S mohutným žuchnutím dopadl na vozovku, zvířil prach a vypustil ze svých vnitřností neskutečný smrad ! Kdo nebo co to je? No přece pan C. se nám vrátil !

Od loňského odletu nebylo o tomu velikánovi světového sexu i slotracingu vůbec slyšet. Radary Tamara nebyly schopné dohledat, kam že to vlastně pan C. odletěl, kde přistál či zda vůbec žije. Nyní byl zpět a v plné parádě. Okamžitě po přistání se otřepal, rozhlédl a žádal gesty o pozornost, na kterou byl minulý rok zvyklý. Pozornosti se mu ihned dostalo, ale zřejmě jiné, než žádal. Tři státní policisté jej na

příkaz starosty města zatkli a odvezli k výslechu na stanici. Tam musel lámanou angličtinou vysvětlovat, proč nedodržel svůj loňský závazek účastnit se celého karnevalu ve službách pana Alvaro Bonidy da Silva. Tvrzení vyslychaného, že se nemohl ovládnout a cestu do vzduchu nijak neplánoval, vyšetřujícího soudce nijak nepřesvědčila. Pan C. byl uznán vinným za zločin podvodu, zrady a opuštění karnevalu. Trest byl vyměřen okamžitě. Jeden týden nucených prací spočívajících v bezplatném poskytování stravování pro účastníky karnevalu. A bez možnosti odvolání !

A tak přímo na stanici obdržel pan C. růžovou vestu s nápisem "condenado", tedy odsouzený (oranžové vesty byly určeny pro méně závažné zločince) a byl odvezen na hlavní třídu, kde mu byl přidělen stánek k rychlým občerstvením. Zde musel připravovat sendviče se šunkou a sýrem a rozdávat je lidem stojícím ve frontě. Práce to byla stereotypní, ponižující, prováděná v úmorném vedru a hlavně zadarmo. Prostě přesně to, co pan C. celý život nenáviděl.

Ve výjimečném okamžiku, kdy se obličej hladových strážníků obrátil na druhou stranu, aby si prohlédli nevšední zlatý alegorický vůz BPA s úpravou pro handicapované, který představoval výše zmíněnou verzi románu Kráska a zvíře, vytáhl pokoutně pan C. z levé kapsy své růžové vesty nenačatý balíček kosteleckých paprikových klobás a hodil jej na gril, aby pobavil své chuťové buňky a zaplnil prázdný žaludek. Nezvyklá vůně přiměla desítky účastníků karnevalu obklopující kiosek pana C. otočit hlavy od zlatého spřežení zpět k panu C. Všichni se okamžitě začali domáhat, aby místo laciných toastů bez chuti a bez zápachu obdrželi onu lahodně vypadající mastnou klobásu. Chtě - nechtě musel pan C. předat první opečené buřty do rukou stále agresivněji vypadajících Brazilců a Brazilek. Ti šťastní, kteří klobásu na papírovém tácku s chlebem a cákancem hořčice dostali, si netradiční jídlo nemohli vynachválit. Ostatní se stále agresivněji dožadovali stejného občerstvení.

Při vědomí svého trestu musel pan C. okamžitě zajistit, aby dav svoji nespokojenost nenahlásil na policejní stanici kontrolující výkon uloženého trestu. Ale kde vzít v centru Rio de Janeira české klobásy? Ale nebyl by to pan C., tedy ten pan C., který si vždy a v každé situaci ví rady, aby si neporadil i nyní. Koutkem oka zahlédl projíždějící zlatý vůz BPA se žamberáky na palubě. A ti, jak je známo, bez piva a klobás nikam nevyrazí. Slovo dalo slovo, pan C. okamžitě instruoval své kamarády z autíček, co mají udělat a buřty chtějí Brazilci dostali co měli. Ovšem již nikoliv zadarmo, to ne, tak by to ani na brazilském karnevalu nešlo.

Pan C. totiž díky jazykové odlišnosti češtiny a portugalštiny mohl vcelku tajně žamberákům nabídnout další svůj úžasný podnikatelský plán. Žamberáci si během pár minut postavili konkurenční stánek na občerstvení hned vedle jeho stánku a rozžehli gril. Klobás bylo dost, plechovkového piva také. Žamberečtí totiž většinu z peněz získaných z pojistného plnění za rozdíl váhy kontejneru utratili jako obvykle za buřty a pivo. Jeden ze žambereckých, řekněme mu třeba Starosta, klobásy grioval, Láďa nakládal hořčici a Pípan kasíroval peníze. O jejich produkty byl veliký zájem. Vedlejším produktem tohoto kšeftu bylo, že pan C. přišel o zákazníky, tedy i o práci a mohl se k okénku svého kiosku kochat pohledem na spoře oděné tanečnice a tanečnický karnevalu. Už zase se mu začalo v Brazílii líbit.

Jenže pan C. nebyl zvyklý trávit své dny nicneděláním v koutě, kdepak, a navíc jako bezvýznamný pan Nikdo. V jeho hlavě se rodil plán, jak se vrátit do centra dění a být zase tou hvězdou jako loni. Domluva z Žamberáky byla to nejsnazší (jsou v podstatě jedna krevní skupina) a realizace plánu byla domluvena, zejména když pan C. slíbil druhé straně mohutnou následnou podporu v jejich slot-racingovém konání po návratu z Brazílie. Žamberáci jsou prostý přírodní národ z daleké pohraniční enklávy na Severu a ještě k nim nedorazila znalost přísloví " sliby se slibují, blázni se radují ". Inu, budou poučení....

Kapitola pátá - VELKÉ FINÁLE

Ale zpět na karneval.

Nadešel večer ostrého vystoupení sambové školy Mangueira pana da Silvy, který v předstihu proloboval v tisku a TV stanicím mohutné promo své školy se zdůrazněním účasti českých sexy bohyní a nevidané divoké zvěře ze severu Evropy. Zájem je obrovský a pan da Silva pevně věří ve vítězství.

Ozývají se první tóny doprovodné samby, jednoruký bandita Láďa z hvozdů oživuje jemu svěřenou techniku BPA, tanečnice a tanečníci rozvlňují svá těla a show započíná. V čele tančí dvě české hvězdy, za nimi Žamberáci (chtěl jsem napsat převlečení za divou zvěř, ale oni se vlastně moc převlékat nemusí, stačí, když působí přirozeně), zlatý vůz BPA chrlí ohnivou smršť z výfuků !!! Řev diváků z tribun je ohlušující a neberoucí konce, české krásky jsou zasypávány květinami, vizitkami s telefonními čísly ctitelů, výpisy z jejich bankovních kont a vyznáními nehynoucí lásky a nabídkami ke sňatku. Český velvyslanec ing. Hanzlík se dme pýchou v čestné lóži VIP tribuny a v duchu smolí sebeoslavný referát na Ministerstvo zahraničních věcí v Praze.

Protože už o karnevalu něco víme a zažili jsme sukcesy předchozích českých vyslanců, chtělo by se napsat " standardní průběh ". Ale vyvrcholení teprve přijde !!!

Jednoruký bandita Láďa z hvozdů pokyne rukou a hudba ve vteřině zmlkne, vůz PBA ztichne takřka současně, tanečníci a tanečnice včetně českých hvězd strnou v započatém pohybu, stejně tak Žamberáci. Diváci na tribunách nechápou - ozve se hlasité dohadování a dotazy. K mikrofonu přistoupí pan da Silva, požádá o ticho a dav mu vyhoví.

Po několika vteřinách se z reproduktorů ozve tichá melodie písně, ve které všichni přítomní po chvilce poznají úvodní motiv hitu Eltona Johna z filmu THE LION KING. A současně pohasnou na sambodromu světla. Jen jeden reflektor směřuje k černé obloze poseté hvězdami. Nastane děj, nám dobře známý z generálky - z oblohy se snáší nejprve pouze tmavý bod, nabírající postupně obrysů mužského těla, stále se zvětšuje a zvětšuje - ale něco nesouhlasí. Člověk přece vypadá poněkud jinak, co to tedy je?

Objekt dokončil svůj let a přistál na ploše sambodromu. Do melodie písně se ozval hlas Neila Armstronga s jeho známou větou. "Malý krok pro člověka, velký skok pro lidstvo". Na objekt se soustředí paprsek reflektoru a všichni konečně vidí, kdo to

přistál v jejich středu - je to pan C., oděný do lví kůže - tedy LVÍ KRÁL !!!! Melodie stejnojmenné písně sílí a nastává kritický okamžik !!!

Jak z minula víte, dle přesvědčení Brazilců vstoupil pan C. na nebesa. Jak nyní přijmou Brazilci jeho návrat ? Bude to návrat podvodníka, který si z nich udělal dobrý den? Nebo si návrat vyloží podobně jako je psáno v Písmu o návratu Krista na Zemi a o jeho věčné a spravedlivé pozemské vládě a zmrtvýchvstání Vykupitele? Palec nahoru, palec dolů?

Dav váhá, dav neví, dav se rozhoduje.....

Nikdo by nečekal, že rozuzlení vezme do svých rukou žena, drobná křehká bytost takřka se ztrácející na ploše sambodromu. Jako vždy v životě - muži si myslí, že vládnou světu a neuvědomují si, že to ženy na pozadí určují a rozhodují, tak i v tomto případě to byla žena, kdo rozhodl o přízni či nepřízni davu.

Byla to Terezka - to ona přistoupila k nejistému a roztřesenému panu.C, podala mu něžně ruku, pozvedla ho ze sražených kolen, objala a lehce políbila.

Bylo rozhodnuto - jásot, řev a ovace nebraly konce.

Brazilský dav, stejně jako každý jiný dav na světě, potřebuje ukázat světlo na konci tunelu. A tunely nejlépe na světě umí dělat samozřejmě Češi. O zmrtvýchvstání toho Brazilci mnoho slyšeli, četli, ale nic nikdy hmatatelně neviděli. Až nyní, díky panu C. a krásné Terezce. Vzrušení po těle, radost, pocit vítězství, nírvána... to vše se mísilo v bouřícím davu. O vítězi karnevalu bylo opět jasno. Po návštěvě Amatéra v roce 2013, solo akce pana C. v roce 2014 i v roce 2015 vítězí na sambodromu vystoupení s českými geny v krvi.

Pan da Silva, který vítěznou sestavu zaštiťuje, přebírá od promotérů akce šek na jeden milion amerických dolarů a zároveň je s okamžitou platností zvolen starostou Rio de Janeira. Původní starosta musí v převlečení uprchnout do hor. Vzápětí se ruší trest obecně prospěšných prací pro pana C. vyslovený ve zmanipulovaném soudním procesu a přes firmu velvyslance je zaštiťen dovoz kosteleckých uzenin do celé Latinské Ameriky. Tyto potraviny jsou listem El Mundo prohlášeny za superzdravé, přičemž tělu dodají dostatek energie pro výkony, které předvedli v minulých letech Amatér s panem C. Distribuce se samozřejmě ujme firma Brahoza, jenž je pouhý den po karnevalu založena. Ve svých letácích, odkazujících na osmdesátiletou tradici této firmy, ukazuje brazilcům nejen, jak české uzenity připravit, ale také s čím je konzumovat a čím zapíjet. V té době skomírající česká ekonomika zažívá díky cestě žambereckých mužů z hor a libereckých dívek z hor nebývalý rozkvět právě díky místní poptávce.

Pan velvyslanec požádá nejprve o ruku krásnou Terezku. Nicméně je odmítnut a proto se ihned obrací k její kamarádce Petře. Ta, nadšená z brazilského klimatu, jednoduchosti základních portugalských frází i skutečnosti, že si může liberecké párky koupit i v obchodním domě v centru Ria, nabídku ihned přijímá. Terezka rozdává poslední letáky hradecké univerzity a vrací se první třídou letadlem zpět do vlasti.

Každý ze Žambereckých si kupuje v místních horách luxusní vilu a společně se skládají na stavbu hostince, který dostává název Rio de Jambeiro. V zadní části restaurace je tajná, pro veřejnost nepřístupná místnost, kde se začíná stavět nová autodráha ne nepodobná dráze v DDM Barák v Hradci Králové. Všichni ze Žamberka postupně nalézají zalíbení v krásných Brazilkách, které z vousatých a zpocených mužů z hor doslova šílí. Střídavě tak členové této zvláštní ekipy žijí v Brazílii a občas dorazí i zpět do České republiky, aby navštívili vybrané automodelářské závody a svoji oblíbenou Restauraci Na Jatkách.

A co pan C.? Tahá za provázky, řídí desítky a možná i stovky klíčových obchodních transakcí a ve volných chvílích spokojeně usrkává ze sklenice naplněné citrónovou šťávou...

A to je konec příběhu.

PS: O týden později si severokorejské ministerstvo zahraničních věcí povolalo k pohovoru brazilského velvyslance v Pchjong-Jangu a požádalo o vysvětlení událostí spojených s postavou pana C. a dějem na karnevalu v roce 2015. Má se za to, že severokorejská strana hodnotí vzniklou situaci jako svoje ponížení a bude vyžadovat kompenzace.

Anonymous, únor 2015

Upozornění: Autor textu je neznámý. Veškeré osoby i události v tomto příběhu popsané jsou jako většina informací na tomto webu fiktivní, falešné, smyšlené a nikdy neexistující. Případná podoba s osobami žijícími je čistě náhodná a neplánovaná. Za případné následky přečtení textu administrátor ani klub neručí. Vstup na web na vlastní nebezpečí !